

NOSALTRES SOLS!

Any XCIV • Núm. 189 • Època III, núm. 1

Dissabte, 1 de febrer de 2025

Editorial

Terços amunt!

Amb el document que teniu a les mans encetem una nova era de la revista Nosaltres Sols! Els membres de l'equip editorial acceptem el desafiament amb il·lusió, plenament conscients de la importància històrica d'aquesta capçalera i el repte que això comporta.

Publicat per primera vegada el 28 de març de 1931, el setmanari Nosaltres Sols! fou la veu de l'organització política homònima fundada per Daniel Cardona [veg.pàg.6], sota la direcció editorial de Joan Garau Guart i Rafael

Dalmau Ferreres. El darrer número de la primera època, del 6 d'octubre de 1934, obria amb el titular «En l'hora de la batalla». La batalla d'aquell dia, és ben sabut, fou perduda i, anys després, també la guerra. Nosaltres Sols! quedà molts anys oblidat en la grisor.

En la desfeta del post-Procés, les paraules de Vibrant caigueren a les mans d'una colla de joves desencisats amb el rumb del país, que se les van fer seves i hi van trobar la determinació per plantar cara. Nosaltres Sols! va renèixer

a Urquinaona, i ara, cinc anys després, s'estén per tota la nació.

Aquest nou Nosaltres Sols! necessita també, com en els temps de Cardona, una veu per crear discurs, empoderar la militància i influir en l'opinió pública. Perquè la nació catalana requereix gent ferma i projectes sòlids, amb força, equilibri, valor i seny.

Terços amunt!

ICB

OPINIÓ

La catalanització estructural

El poder de l'entorn social per sobre de la voluntat de l'individu

La situació actual del país ja és ben coneguda, no cal estendre-s'hi massa per diagnosticar un escenari que fa aigües per tot arreu. Així doncs, els conciutadans catalans ens hem vist obligats a fer valdre els nostres drets, sobretot lingüístics, a través d'accions més concretes. Com ara, denunciar establiments que no respectin la legislació vigent respecte a la llengua, manifestar-se en contra de pràctiques abusives per part de professionals sanitaris, etcètera. Ara bé, sense restar vàlidesa a aquesta estratègia, totalment lògica dintre del context d'inoperància institucional intencionadament inoculada, l'objectiu d'aquest article és proposar una altra manera d'encarar el problema.

«la supervivència del moviment implica exigir a l'administració una educació [...] que promogui la catalanització de la població.»

D'entrada, l'espanyolització del país no és només politicoadministrativa, sinó també ciutadana, ja sigui per part de la mateixa població autòctona o a causa dels fluxos migratoris d'arreu de l'estat o estrangers. I, per lògica, com més població no catalanitzada, menys possibilitats hi ha que triomfi un moviment secessionista català. Això ho sé jo, ho saps tu i també ho sap el president Illa quan en sessió plenària ho fa explícit: «No cal que us integreu a Catalunya perquè sou Catalunya». De manera paradoxal, el president Illa ens marca el camí. És a dir, la forma de reeixir el moviment independentista no és assenyalant indiscriminadament els nouvinguts andalusos, marroquins o

colombians, ans al contrari, la supervivència del moviment implica exigir a l'administració una educació pública i concertada de qualitat i que promogui la catalanització de la població. Només així l'espanyolització desenfrenada no serà la tomba de la identitat nacional. I l'estat això ho sap.

Per acabar d'il·lustrar aquesta via d'actuació esmentaré un exemple personal. El meu avi va ser un dels tants immigrants espanyols al principat durant les dècades dels cinquanta i seixanta. Ell no va ser ni escolaritzat, per tant, a causa de les deplorables condicions de vida, va entrar des de ben petit a la indústria del tèxtil terrassenc. En conseqüència, a part de tota la doctrina ideològica del règim, les simples condicions de vida van fer que se socialitzés en castellà i que veiés els catalans com el clixé de la burgesia explotadora. El que vull exposar és que ell, com a individu, s'ha desenvolupat com a resultat de les condicions estructurals presents en el seu moment. No en tinc cap dubte que si s'hagués pogut escolaritzar en català, si hagués obtingut unes condicions laborals mínimament homologables i no s'hagués nodrit de la propaganda catalanòfoba del règim, hauria canviat la seva forma de pensar actual respecte a l'eix nacional. L'exemple del meu avi no és singular, molts episodis semblants han determinat la configuració demogràfica actual de Catalunya.

En l'àmbit més administratiu, hi ha dos exemples paradigmàtics, França i Andorra. Per un costat, què fa que en travessar de Puigcerdà a Perpinyà

canviï dràsticament l'idioma dels parlants, si les dues ciutats s'emmarquen dins de territoris històricament catalans. Doncs senzillament la força d'un estat per imposar la seva llengua en els territoris conquerits. França ho ha aconseguit amb un èxit realment considerable. Amb pitjors resultats, Espanya està aconseguint que la castellanització dels països catalans sigui força palesa, no únicament al País Valencià i a les Illes.

L'altra cara de la moneda és Andorra. En els darrers mesos, el petit país pirinenc ha legislat una sèrie de mesures per tal de garantir el coneixement i ús del català com a requisit laboral i de residència. Aquesta mesura ha comportat que s'incrementés el nombre les classes de català arreu de l'estat. Contràriament a les cabòries dels sectors unionistes, la major part de la població andorrana ho ha vist com una decisió comprensible, raonada i, deixant enrere el marc mental colonitzat, normal en qualsevol estat que vulgui preservar la llengua pròpia del país.

Òbviament, jo soc el primer que s'indigna en veure com el darrer local argentí, italià o turc presta servei sense cap mena coneixement i presència de la llengua del país. I millor ja no parlem dels cossos policials o del sistema judicial. Malauradament, aquesta intencionada manca de resposta política ocasiona certs debats que se centren en ramificacions del problema, com la immigració, i dilueixen el quid de la qüestió que és l'ocupació espanyola sobre els Països Catalans.

«Els catalanoparlants acollim amb tant d'entusiasme l'estranger procedent de fora de l'estat que es catalanitza perquè ens reconeix i ens posa al mateix nivell que l'Espanya castellana. L'estranger que es catalanitza no sols s'integra, sinó que ens dignifica.»

Jordi Martí Monllau (1967), filòsof i sociolingüista

Principalment, la meua proposta consta de dos vessants ideològics: per una banda, cal combatre el relat sobre «la imposició del català» negant la major, tal com deia la filòloga valenciana Verònica Cantó, «no es pot imposar allò que és propi». Per tant, amb dades i història s'ha de fer valdre que el català i les seves varietats dialectals són l'única llengua oficial dels Països Catalans (juntament amb l'aranès a la Vall d'Aran).

D'altra banda, l'exemple personal i les accions, tan diferents, però igual d'efectives, de França i Andorra serveixen per fixar l'enfocament cap a les administracions educatives, sanitàries, laborals, etcètera, en comptes de fer-ho cap als forans. No soc un il·lús, reconec que la comparació resulta injusta, ja que el català no només no té un estat propi, sinó que en pateix un que el vol erradicar. Si més no, cal exigir als nostres governants que, amb les minvades i coartades competències que tenen, promoguin una catalanització de la població o almenys escenifiquin el conflicte i, per descomptat, que no col·laborin amb l'estat opressor.

«l'estructura social té prou força per catalanitzar qualsevol individu»

En definitiva, mal que els pesi, l'estructura social té prou força per catalanitzar qualsevol individu. Un cop s'interioritzi aquesta realitat, els òrgans de govern hauran de dissenyar una estratègia per dur-ho a terme, ja sigui amb una educació de qualitat en català, amb sancions administratives o amb requisits lingüístics de contractació. Això no és autoritarisme, sinó tan sols fer valdre els drets de cada nació tal com succeeix en qualsevol territori i tal com ho exerceixen l'estat espanyol i francès per anihilar qualsevol vestigi de la nació catalana.

NMC

Superar «Bola de Drac» per poder fer país

Observo el full en blanc, atabalada perquè només dispenso de seixanta minuts per escriure un text mínimament decent per a la reunió del grup d'escriptors. M'agradaria escriure un assaig polític, un text relacionat amb Catalunya, però per fer-ho necessitaria inspirar-me a partir d'algun article, o informar-me sobre la Tarragona del segle XVIII, o analitzar minuciosament «La nacionalitat catalana» d'Enric Prat de la Ribera. Però servidora viu la vida a contrarellotge i, per molt que l'hi pesi, haurà d'improvisar, com quan feia teatre a Gràcia i havia de transformar-se en la protagonista d'una telenovel·la sud-americana en qüestió de segons.

I si em decanto per un text artístic? La vella confiable! La creativitat és la meua millor aliada en situacions d'estrès. I, al cap i a la fi, no és el que estic fent? Escrivint les meves cabòries, picant el teclat a tota màquina posseïda per una sensació d'urgència i de perill imminent. M'atreviria a afirmar que l'electricitat no només circula per l'ordinador ara mateix, sinó també a través dels meus dits que, ossuts però decidits, ballen al so de les busques del rellotge que presideix la prestatgeria del menjador. «Tic-tac, tic-tac». Alço la vista per veure l'hora: falten cinc minuts per dos quarts de quatre. He consumit mitja pàgina i, com qui no vol la cosa, la meitat del temps del qual disposava. Així que abaixo el cap per continuar escrivint.

Tot d'una, caic en què aquest dissabte se celebrarà el Saló del Manga a Barcelona, i la nostàlgia m'envaeix. Recordo amb calidesa el dia que mon pare em va regalar el primer volum de Bola de Drac en català per tal que m'aficionés a llegir ja des de ben petita i, certament, ho va aconseguir. Els còmics sobre les aventures d'en Son Goku em van atrapar des del primer moment, i sospito que en part va ser gràcies a ells que vaig desenvolupar una increïble avidesa lectora. Quants catalans hauran fet el mateix? Quants hauran encomanat aquest amor per una sèrie de la seva infantesa traduïda a la seva llengua a la seva canalla?

Rememorar aquesta anècdota, però, em deixa un regust agredolç a la boca. I és que, si fem un exercici d'autocrítica, un pot adonar-se que és precisament aquest vincle tan profund amb els bons moments viscuts el que ancora massa els catalans a les glòries dels temps passats, rovellant-los i desactualitzant-los. En comptes de doblar noves sèries d'animació japonesa i retransmetre-les per la televisió pública amb la intenció de promoure i normalitzar la llengua mitjançant la cultura de masses dirigida als infants d'ara, ens decantem per tornar a apostar pels mateixos *animes* de sempre, sense ni tan sols preguntar-nos si, malgrat l'èxit que van tenir en el seu moment, les noves generacions els faran seus. En lloc d'innovar a l'hora de crear records d'infantesa, transmetem els dels avis als fills. Som mestres en reutilitzar, però avui dia ens costa suor i llàgrimes inventar quelcom nou i posarlo de moda. I no em malinterpreteu, si us plau! Molts cops és beneficiós plantar les mateixes llavors en l'imaginari familiar a través del temps, ja que d'aquesta manera creem un arrelament i una identitat pròpia. Alguns valors i fins i tot aficions han de ser intergeneracionals per tal de definir-nos, tant a escala personal com a escala social. Però penso que tampoc podem deixar-nos engolir pel nostre esperit romàntic i suposar que, si quelcom va ser avantatjós en un passat, ho tornarà a ser en l'actualitat. Bola de Drac va il·lusionar a mon pare i em va il·lusionar a mi, però us asseguro que, si xerreu amb aquells catalans en edat de veure dibuixos animats el 2024, la majoria us dirà que prefereix veure *Jujutsu Kaisen* en castellà que Bola de Drac en català. I això, senyores i senyors, sí que no ens ho podem permetre.

«Potser cal superar Bola de Drac per a poder fer país», rumio en silenci asseguda a l'autobús, i m'adono que és la conclusió més surrealista a la qual he arribat mai.

Guineu, desembre de 2024

Contra la Catalunya esclava

No és cap revelació reconèixer que una de les majors rèmores que ha perjudicat la nostra causa en aquests darrers anys ha estat l'enfocament moral de la lluita independentista. Agafats de la mà de les elits processistes, es menà tot un poble en la direcció de la «via pacífica», oficialitzant el divorci amb qualsevol aspiració que no fora alineada amb el *Zeitgeist* europeu, on narratives més bel·licistes ja no tenien cabuda.

Amb la supressió de l'escena pública de tot grupuscle escèptic a tals empreses, les narratives més crítiques vers l'Estat Espanyol quedaren relegades a un segon pla; substituïnt-ne l'argument anticolonial per un de més difús, alienat de la realitat material de l'ocupació militar dels Països Catalans. A conseqüència de tot això, el discurs moralista del Procés encara sobreviu en el nostre espai, obstruint el flux d'idees necessari per nodrir-lo.

Per a entendre el perquè de la necessitat d'abandonar aquest marc mental, cal analitzar com ha repercutit sobre la percepció de la Nació a escala individual. El processista convençut ha decidit ignorar la part més cruenta de la realitat en què Catalunya existiria com a entitat sobirana i, patològicament, s'ha omès tot el relatiu al Poder. Més concretament, és el debat de com imposaríem la nostra voluntat com a poble (*i.e.* exercir aquest poder) allò que passa a ésser tabú.

«El processista convençut ha decidit ignorar la part més cruenta de la realitat en què Catalunya existiria com a entitat sobirana»

Aquesta aversió rau en la identificació de Catalunya amb una de tantes «causes perdudes», idealitzades per la tendència actual d'Occident. El Procés fracassà (si mai ho pretengué) en dotar-nos de mecanismes de defensa legítima, motiu pel qual només pogué enfrontar-se a l'Estat Espanyol en el reialme de la moralitat. Cercant en la justícia social

llurs victòries, se'ns arrabassà la capacitat de cercar les nostres en el món real; ja que qui es plany en el seu paper de víctima abandona tota aspiració seriosa a assumir el càrrec ofensiu de reprendre allò que li pertany. Conseqüentment, fou cosa de poc temps que la capacitat d'exercir Poder fos vista com quelcom fet contra nosaltres, o dit altrament, com un fet intrínsecament opressiu.

«la capacitat d'exercir Poder [és] vista com quelcom fet contra nosaltres, o dit altrament, com un fet intrínsecament opressiu.»

El fenomen que hem descrit va estretament relacionat amb el que Nietzsche anomenà la «mentalitat esclava», caracteritzada per un ressentiment vers la voluntat de poder, independentment del seu fi. L'esclau moral, a raó de la seva pròpia feblesa, rebutja la idea d'esdevenir amo, es ratifica en el ressentiment a tota possibilitat d'exercir la seva pròpia voluntat. Així, s'alimenta un *statu quo* en què el que és bo s'oposa diametralment a aquest exercici; i la mateixa moralitat esdevé causa sui, abandonant cap servei pràctic a l'individu.

Naturalment, no ens interessa pas actuar sota aquesta moral esclava, ja que de poc ens serveix ser «justos» i «bons» sota barems artificials si deixem d'existir com a poble.

Amb aquesta anàlisi sobre les espatlles, és fàcil descoratjar-se en pensar que hem quedat a la deriva, en mig d'un panorama polític en què els estats no temen exercir la seva voluntat sobirana. Si bé la realitat és dura de pair, és imperatiu trobar-ne una solució.

Altra volta ens podem servir de les eines del pensament nietzscheà, i girar les nostres mires cap a una mentalitat d'amo; que no implica pas esdevenir colonialistes o genocides. Senzillament, cal apostar per una moral ajustada al que necessita Catalunya. Hem de veure virtut

en les idees que reafirmen la vitalitat del poble català, i avorir tota actitud que ancori l'esperit de la Nació a la feblesa i el romanticisme de l'opressió. Dit ras i curt, cal ser pragmàtics i lloar tot allò que acompanyi el desenvolupament sa i natural de la Nació, i desempallegar-se de construccions morals obsoletes, en tant que la seva utilitat original fou nociva o, senzillament, oblidada amb el pas del temps.

Aquesta metamorfosi de l'esperit popular ha d'aspirar a fer que la gent vegi en els catalans una font de força i vida. Que siguem objecte de respecte, i no de simpatia. L'adopció d'una perspectiva més aristocràtica del poder (segons els termes del mateix filòsof) brinda la possibilitat de fer germinar la llavor del nou nacionalisme, crescut d'entre la runa que deixà el Procés i les sentències de l'1-O. Molts sectors del moviment ja s'han desmarcat del marc immòbil antic, i reprenen la tasca de bastir una avantguarda ben preparada, ara amb un enteniment madur i sobri del que representa alliberar el nostre país.

«En les nostres mans recau la responsabilitat d'encarnar aquests valors i ser els heralds de la nova moral, que no tem l'enfrontament ni cerca l'aprovació d'aquells que només ens volen obedients.»

En les nostres mans, llavors, recau la responsabilitat d'encarnar aquests valors i ser els heralds de la nova moral, que no tem l'enfrontament ni cerca l'aprovació d'aquells que només ens volen obedients.

Catalunya té l'oportunitat de renàixer i esdevenir pionera al bell mig d'una Europa plena d'incertesa i, com a catalans i catalanes, la rebrem havent superat l'esclavatge.

JDV

DOCUMENTS DE FORMACIÓ

Política

Publicat originalment a Nosaltres Sols! núm. 25 (26 de setembre de 1931).

Catalunya, aquesta terra generosa que és la nostre mare, contempleu-la en quin estat es troba! Sola, a mercè d'uns polítics que l'arrosseguen pel llot. Polítics catalanistes però que no tenen la més lleugera noció de ço que és ni de ço que representa la dignitat del nostre poble. Aquests homes, però, han tingut prou habilitat per enganyar aquest poble que els ha elegit, que els segueix d'esma, cregut que han de portar-li la llibertat de la seva mare pàtria que tant anhela, i ells, en lloc de lluitar aferrissadament per veure d'aconseguir aquesta llibertat, total, definitiva, presenten un Estatut que si aconseguen fer-lo aprovar –diuen–, ha de ser la nostra felicitat. I mentre esperem que aquest projecte d'Estatut es discuteixi al Parlament i que es regategi punt per punt, talment com si es tractés de comprar o vendre, tot són declaracions, tot són optimismes, tot és dir, «si no ens ho donen...»

No fa encara gaires dies, davant el monument del darrer conseller en cap, Rafael de Casanova, aquests polítics presidien la manifestació d'un poble i gosaven (!) dar-li consells dient-li el que havia de fer en cas que volguessin prendre-li les llibertats encara que no li han tornat i que no saben com, quan, ni de quina manera les aconseguiran, i li deien que prenguéis patró del que va saber morir defensant les muralles contra les tropes mancomunades d'Espanya i França no veient o no volent veure que tots els consells que donaven se'ls necessitaven per ells, puix que tenien a la seva mà totes, absolutament totes les llibertats de Catalunya, i a més tot el poble en pes al seu darrera, disposat a fer els sacrificis que calguessin per conservar la llibertat conquerida, mansoiament, sense una sola protesta, s'ho varen deixar perdre. I en aquells moments angoixosos

pretenien enganyar-nos dient «el nom no fa la cosa»; no us espanteu, que no cedirem. I no s'ha cedit, no; en tot el text d'aquest Estatut que és la claudicació més forta que pot fer Catalunya, no s'esmenta ni una sola vegada la nostra bandera ni es demana per a ella l'honor de l'oficialitat. No ens desanimem, però; la nostra pàtria no ha estat creada per a ésser esclava; no ho dubteu pas, amics; els seus destins són més alts; en tinc el presentiment, la plena convicció.

Per això, cada vegada que es sent parlar d'aquest rebregat Estatut domino els meus impulsos, i dirigint-me mentalment als enemics de Catalunya, els dic: «És endebades ço que preteneu; no sortireu pas amb la vostra, tot volent-nos enlluernar amb la llússor de la vostra quincalla. No sucumbirem; no i mil voltes no; i si ve un dia que veieu que el triomf ja és vostre, no oblideu que Catalunya no pot morir, no morirà mai, i que després de les rialles venen les ploralles.»

Antoni ZABALA PUJALS

Els textos que apareixen en aquesta secció han estat seleccionats per la Comissió de Formació Intel·lectual per tal que siguin distribuïts entre les seccions territorials i llegits i debatuts per la militància com eines de formació.

Aquest mes també recomanem:

Frederic J. Porta «El naixement del separatisme» Esperit núm. 1 (2020)

L'Estatut de Núria, al qual fa referència

Antoni Zabala Pujals va néixer a Barcelona el 2 d'octubre de 1906.

Fou militant i articulista de Nosaltres Sols!, i es presentà a les eleccions municipals de Barcelona de 1934 amb el Partit Nacionalista Català de J.M. Xammar. Després dels Fets d'Octubre es retirà de la política activa.

Es va casar el 1931, i va tenir dues filles i un fill que va morir de petit. El maig de 1938 va ser incorporat a les files del batalló 904 de la 226 Brigada Mixta de l'Exèrcit Popular.

Antoni Zabala desaparegué en combat el 26 de juliol de 1938 als Aüts, una serra entre Mequinensa i Faió, al Matarranya, en l'ofensiva inicial de la batalla de l'Ebre. Les seves despulles no han estat mai identificades, i el seu nom és un dels milers que hi ha inscrits al Memorial de les Camposines.

ACTUALITAT

Obre l'Espai Senglar

Un nou Ateneu
Nacionalista a Sants

Si bé ja s'hi ha anat realitzant activitats aquests darrers mesos, les portes de l'ateneu nacionalista Espai Senglar es van obrir oficialment al públic aquest passat divendres 24 de gener. Un reduït grup d'activistes de l'associació La Flama, la Societat d'Estudis Militars i Nosaltres Sols! ens hi vam atansar per conèixer de primera mà aquest espai que aspira a ser un punt de trobada de l'independentisme que viu fora del marc oficial.

El propietari del local, ànima del projecte, ens va rebre a l'entrada i ens va ensenyar les instal·lacions. El Senglar disposa d'una sala polivalent amb un aforament d'entre vint i trenta persones, un petit gimnàs per a la pràctica d'arts marcial equipat amb un rocòdrom d'escalada, un taller de bricolatge —la funció principal del qual és, de moment, permetre l'adequació de l'espai, en reformes— i dos altells per a activitats de petit format.

Diverses entitats han mostrat interès en organitzar-hi xerrades, trobades i formacions en arts marcial. La Flama, que té l'objectiu de crear una xarxa d'escoles catalanes, ja ha anunciat les dates en què obrirà el Senglar com a ludoteca infantil.

Tot moviment social necessita els seus espais, i el nacionalisme català ferm i intransigent no és una excepció. Potser és pretensions voler fer el salt des del Senglar directament a la Generalitat, però és un bon graó per a començar a pujar.

Daniel Cardona

Obra escrita completa

El passat 28 de gener, a l'auditori del Museu d'Història de Catalunya, ple de gom a gom, es presentà el llibre «Daniel Cardona. Obra escrita completa». Hi intervingueren Oriol Falguera, president de la Fundació Reeixida (que el 2023 organitzà l'Any Cardona); Rafael Català, de Rafael Dalmau, editor; Fermí Rubiralta, historiador i prologuista de l'obra; i Frederic J. Porta, especialista en la història de l'independentisme català i coordinador del projecte de compilació i transcripció dels textos de Cardona.

Daniel Cardona i Civit (Barcelona, 1890 – Sant Just Desvern, 1943) fou activista i polític del nacionalisme català. Salvat-Papasseit el qualificà de «boig legionari al servei de la pàtria». Membre fundador d'Estat Català i Bandera Negra, va ser l'ideòleg i líder de l'organització Nosaltres Sols! Fou dues vegades alcalde de Sant Just Desvern (1931-34 i 1936-37) entre els seus tres exilis a França: pel complot de Garraf (1924), els fets d'Octubre (1934) i els fets de Maig (1937). En el seu darrer exili col·laborà amb la Resistència i impulsà el Front Nacional de Catalunya.

La seva obra escrita és majoritàriament en forma d'articles a «La Tralla», «L'Estat Català» i «Nosaltres Sols!», que sovint signava amb el pseudònim de «Vibrant». La temàtica es movia entre la crònica periodística, la propaganda agitadora i la crítica mordaç en funció del que exigia l'actualitat política del moment. El discurs de Cardona, impregnat d'una mística de combat, reflecteix la seva ferma aposta per la via irlandesa per a la independència, emmirallant-se en l'Alçament de Pasqua de 1916.

Frederic J. Porta va destacar de l'obra de Cardona «la seva força, que cent anys després encara la conserva».

Dia del Soldat Català

Homenatge als herois de la
batalla de Montjuïc

El 26 de gener de 1641, la flamant República Catalana es trobava amb la seva primera amenaça existencial. L'exèrcit castellà, amb 23.000 homes, es disposava per assaltar el castell de Montjuïc en preparació per assetjar Barcelona. El defensaven vora 5.000 catalans amb el suport d'un miler de francesos.

L'atac començà al matí. La manca de coordinació entre les diferents unitats castellanques féu que arribessin al cim en diferents moments, permetent als defensors repel·lir-los una a una. Els castellans, que havien sofert unes 1.500 baixes, es retiraren fins a Tarragona. Els catalans només van lamentar 32 morts.

El 26 de gener de 1939, les tropes franquistes entraren a Barcelona, fent desfilar els tancs per la Diagonal. Franco en persona havia fet retardar l'ofensiva per tal que el record d'aquell dia tapés la derrota de dos-cents noranta-vuit anys abans.

Rememorant aquestes dues efemèrides, cada 26 de gener se celebra el Dia del Soldat Català. Enguany, com ja en fa uns quants, es féu un acte d'homenatge al portal de Santa Madrona, amb la presència de la Societat d'Estudis Militars, el Consell de Gremis de Barcelona, i recreadors històrics de les associacions Miquelets de Catalunya, Coronela de Barcelona i Banderes i Uniformes Militars.

Va iniciar-se amb una desfilada dels recreadors i el relat de la batalla de Montjuïc. Seguidament, es glossà la figura d'Antoni Desvallès, Marquès del Poal, cap de l'exèrcit català de l'interior durant la Guerra dels Catalans de 1713-1714. L'acte va cloure amb un minut de silenci, una ofrena floral i el cant dels Segadors.

TERRITORI

Allò que sovint oblidem

Reflexions sobre identitat i cultura a Eivissa

Em presento, alguns em coneixeu ja, d'altres segurament no així que així ràpid, em dic Quim, soc del 99 i soc fill d'Arenys de Munt però a dia d'avui visc a cavall entre Girona i Eivissa.

I d'Eivissa us vull parlar avui fent valdre el títol d'aquest escrit. Perquè m'entengueu, porto des de ben petit passant moments de la meua vida a Eivissa amb la meua àvia, tant en temporada alta com en baixa. Això que miro d'escriure vull que sigui un punt de reflexió, de coneixement i ser conscients de que el país és ample i llarg i, en aquest cas, posant-me a mi d'exemple, soc nascut al Principat, i no ha estat fins ara que, tot i ser conscient des de ben petit d'allò que diem Països Catalans, no m'he fet meu tot el que és el nostre patrimoni cultural.

Potser aquestes paraules us descol·loquen, o potser no, però ha estat ara, amb 24/25 anys que he après a fer-me meves aquelles tradicions que no són estrictament del meu municipi i amb això em refereixo a les grans festes, cants, danses i resta d'expressions culturals de la resta del país. Perquè si bé és cert que com a català de la costa de Barcelona m'és fàcil identificar- amb l'esbart dansaire, els pastorets de Nadal o les fires de maduixa i cirera, em costava més fer-me meves tant les falles valencianes com les del Pirineu, tant el ball de bot a Mallorca com el ball pagès d'Eivissa, tant el torrò de Xixona com el d'Agramunt tant el Gin Xoriguer menorquí com la cassalla valenciana... i tot això, per què? Perquè bé que si li preguntes el mateix a un espanyol qualsevol s'identificarà amb el vi del Duero, el pernil extremeny o les xirigotes gaditanes.

Sabeu... de tot això no n'havia reflexionat massa, com a catalans tendim a fer el mateix, sé que tots hem

dit alguna vegada «Espanya és centralista, i França encara més!» però no ens enganyem els catalans fem el mateix amb això nostre on amb prou feines som conscients de la cultura del Principat com per ser-ne de la resta de territoris del país... Crec, i això ja com a opinió personal en part per culpa/gràcies a en Pujol.

Bé, retornant al que us deia, parlem d'Eivissa, d'allò que sovint oblidem i, que en aquest cas em faria molt feliç que em diguéssiu que estic equivocant. Us llenço un seguit de preguntes respecte el folklore propi d'Eivissa on d'aquestes «coses» que us diré m'agradaria que després ho reflexionéssiu respecte la resta del país. Coneixeu el sofrit pagès? La salsa de Nadal? Les herbes eivissenques? El ball pagès? El bullit de peix? O algun nom de poble d'Eivissa que no en sigui la capital? Sincerament, sent barroer, m'agradaria que em «xapéssiu la boca» i em diguéssiu que sí a tot i en la negativa d'això us interesséssiu pel perquè d'això, cosa que estic segur que fareu.

He tingut poques converses vinculades a la política amb gent nascuda a l'illa, sovint per mandra d'haver de defensar obvietats, però també perquè els meus amics i coneguts en defugen... Però de les poques que he tingut n'he tret algunes conclusions, i és que molta gent que estima, practica i protegeix la cultura eivissenca obvia que és un ramal més d'aquesta cultura que engloba de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer, i la simple pregunta de: Si haguéssis de dir que el folklore eivissenc forma part d'una cultura, quina seria? No l'ho saben respondre o tiren pilotes fora... Després, però, si comentes que forma part d'aquest *maixambrat* que tots sabem com en diem i que té trets distintius com la

llengua, la barretina, Sant Joan o els panellets entenen a què et refereixes però sovint defugen de qualsevol etiqueta, que les forces blaves han procurat fer que soni com a imperialisme català...

Per anar acabant amb això, que sinó cada cop que rellegeixo el text el veig pitjor, dir-vos que tenim molta feina. Hem de ser conscients de quin és el nostre país. Estimeu-vos i obvieu l'autoodi que sovint tenim incorporat, potser això els principatins comencem a superar-ho però no a la resta del país. Autoodi és saber quan és el dia d'independència dels EEUU i no saber la diada d'Eivissa. Autoodi és no saber qui és la patrona d'Andorra i saber qui és el de Pamplona. Autoodi és no saber que «Catalunya Nord» és sinònim de «Mallorca continental».

Les fronteres no són sols les físiques, hem d'eliminar-les totes. les primeres? Les psicològiques.

En Quim petit de Sobirans

Eivissa al mapa dels Països Catalans

ESPAI DELS SOCIS

Soc nacionalista i comunista

En el paradigma polític actual, en què sembla que el comunista és internacionalista o no és, proclamar-se comunista nacionalista esdevé un acte rebel i poc acceptat pel món del moviment obrer.

Començaré explicant com, fàcilment, es pot integrar la idea d'un nacionalisme ferm dins d'una concepció comunista, és a dir, dins de la conformació d'una societat formada per comunes, en la què els conceptes de la propietat individual i l'estat han desaparegut. Per a conformar un sistema comunista eficient i amb futur, la revolució i els processos que la segueixin han de ser executats conjuntament a nivell mundial i de manera simultània; fetes per una població que realment sigui alliberada en els processos revolucionaris; i això no s'aconsegueix amb la subjugació d'una nacionalitat envers l'altra.

Només és possible, doncs, l'alliberament dels pobles del món si la relació entre ells és de germanor i no de submissió.

La lluita nacional, així doncs, és intrínseca a i la mateixa que la lluita de classes en el cas de Catalunya, pel simple motiu que els pobles del món han de ser lliures en la revolució; la unió dels pobles es fa en els processos post-revolucionaris, no abans. Per tant, lluitar per l'alliberament del poble català i la nació és lluitar pel reconeixement de tots els pobles en la revolució. Sense nacions no hi ha internacionals.

Boina

Militant,
vols matisar l'opinió presentada en algun article?
En discrepes profundament?
Tens alguna inquietud que necessites compartir?

PARTICIPA!

Escriu-nos un text breu (màxim 250 paraules) i
envia'l a butlleti.nosaltressols@gmail.com.

El publicarem en aquesta secció.

AGENDA

Dimecres 5 de febrer, 18:00

«Nacionalisme industrial»
conferència a càrrec de Miquel Vila
En línia. Organitza: Comissió de Formació Intel·lectual

En Miquel Vila és especialista en geopolítica i afers internacionals, i en la regió de l'Àsia Oriental i l'Indopacífic. És director executiu del Catalonia Global Institute, fundador del canal de YouTube «Com funciona el món?» i col·laborador habitual de la revista «Esperit».

Dimecres 12 de febrer, 17:00

Trobada del grup d'escriptors

Cafeteria la Combera, Barcelona.
Organitza: grup d'escriptors de Nosaltres Sols!

Porta i llegeix el teu text de temàtica lliure, d'entre mitja i tres pàgines, i en català. El comentarem entre tots i ens ajudarem mútuament a millorar com a escriptors.

Mantingueu-vos atents als canals de difusió per tal d'estar al dia de totes les activitats que organitza Nosaltres Sols!

X @Nosaltres_Sols_

Instagram @nosaltres_sols

nosaltres-sols.aixeta.cat

linktr.ee/Nosaltres_Sols

Subscriu-te al butlletí de Nosaltres Sols!
enviant un correu electrònic a:
butlleti.nosaltressols@gmail.com